

JAK JE TĚŽKÉ VYBRAT SI SPRÁVNÉ POVOLÁNÍ

Vojtěch Stekláč

1

Když člověk může, rád potěší své rodiče, neboť ti se ho snaží dobře vychovat a koukají, aby z člověka něco bylo. Já odjakživa chtěl být strojuvůdce, ale máma vždycky říkala: „Ani nápad, copak nevíš, kolik se každý týden na silnici zabije lidí?“ A vždycky když jsem mámě začal vysvětlovat, že koleje nevedou po silnici, tak jen mávla rukou a pravila, že je to to samé a abych přestal myslet na hlouposti. Ačkoliv volba povolání je vážná věc, a ne žádná hloupost, jak říká naše paní učitelka. A ta to musí vědět, protože nám rovněž často říká: „Že já kdy byla tak hloupá a stala jsem se učitelkou! A že zrovna musím učit vás, vy malí ničemové!“

Z čehož je vidět, že jsem fakticky chtěl maminku potěšit, když jsem se rozhodl, že jí oznámím, že už nechci být strojuvůdcem.

„No dobře,“ usmála se na mne vlídně máma, „to mě těší. A čím bys teda chtěl být?“

„Detektivem,“ pravil jsem ledabyle, „neboť myslím, že je to práce, která by mě bavila, a taky se při ní občas střílí.“ Tatínek zvedl hlavu od novin a pravil: „To jsem sám zvědavý, kdy ten kluk pitomá dostane rozum. Jiní v jeho věku jsou už docela samostatní hoši, dokonce chodí svým utahaným otcům večer co večer se džbánkem do hospůdky, ale Bořík...“

Máma neříkala nic, protože lapala po dechu.

„A pak,“ řekl jsem, „detektiv je i dobrý zaměstnání, jelikož se dají vydělat těžký peníze na úplatcích od gangsterů, co pašují alkohol v pohřebních vozech a bílý ženy na lodích do otroctví...“

„Ježíšmarjá,“ promluvila konečně máma a nenechala mě ani domluvit, „co to meleš, dítě?“

Normálně jsem se urazil. Člověk se všemožně snaží vysvětlit, proč si vybral takové zajímavé povolání, a místo toho, aby ho rodiče se zájmem vyslechl, tak táta se směje, máma obrací oči ke stropu a říká, že melu.

„Já myslel, že budete mít radost,“ řekl jsem našťavaně, „když jsem chtěl být strojuvůdcem, tak vám to nikdy nebylo vhod, strašně jste se rozčilovali a...“

„Tak ty bys chtěl být detektivem,“ pravil laskavě otec, „a chtěl bys brát úplatky za pašování alkoholu a bílých žen do otroctví. No, to bys byl teda podařený strážce zákona. To by tě asi tví šéfové na to tata vyhodili.“ „Jaký bílý ženy do otroctví, jaký alkohol?!“ zasténala matka, „v tvém věku, Boříku, dítě...“

„Pr,“ řekl výstražně otec a obrátil se k mámě, „chceš mu snad doporučit, aby pašování bílých žen do otroctví a konzumaci alkoholu odložil na dovršení své plnoletosti? Tos mi pěkná matka!“

2

„Cha – chá,“ ušklíbl jsem se, protože mi bylo jasné, že v řemesle detektiva se táta vůbec nevyzná. „To braní úplatků by bylo jen tak naoko, rozumíš,“ vysvětloval jsem shovívavě.

„Já se z vás zblázním,“ řekla máma a udělala velké oči, jako že to, co říká, myslí smrtelně vážně. „Já se z vás zblázním, protože jste oba stejní. Tak,“ řekla máma a přísně se podívala na tátu.

„Dovol,“ řekl uraženě táta, „kdo z nás působí na Boříka výchovně, aha?“

Načež máma řekla: „Ať vím co vím, jedno vím jistě. Oba jste cvoci, tak.“

„To si vyprošuju,“ pravil otec, „ty hlouposti má Bořík jistě z nějaký knížky.“

„Náhodou z televize,“ opravil jsem tátu, „a nejsou to podle mne žádný hlouposti.“

3

„Po kom to dítě je,“ zavrtěla máma nešťastně hlavou, „člověk žasne, kde se to v tý jeho hlavě líhne. Ale já vím, po kom to dítě je,“ dodala máma výhruzně a nepodívala se na mne, nýbrž na tátu.

„To si vyprošuju,“ pravil otec, „pašoval já snad někdy alkohol, či snad bílé ženy do otroctví?“

„To,“ pravila máma, „ještě to by mi scházelo.“

„Už vám nikdy nic neřeknu,“ pravil jsem smrtelně vážně, „už se vám nikdy s ničím nesvěřím.“

„To tak,“ řekla máma, „to se opovaž.“

„Pch,“ řekl otec, „mám pocit, synu, že sledování televize ti příliš nesvědčí. Mám pocit, že si načas budeš muset od televize odpočinout. Aby ses více soustředil na školu a přestal fantazírovat.“

„Konečně,“ řekla máma, „konečně rozumný slovo. Už jsem myslela...“

„Co je?“ pravil výhruzně otec.

A já řval a polykal slzy. Neboť mi přišlo hrozně smutné, jaké mám rodiče. Jak mě nechápu.